

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The kind worth killing
© Peter Swanson, 2015

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Паулина Јамакова
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Деана Николовска
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Некој што вреди да умре

Питер Свансон

За мајка ми, Елизабет Елис Свансон

ПРВ ДЕЛ

Правилата на аеродромските барови

ГЛАВА 1

ТЕД

„Здраво“, рече таа.

Погледнав во бледата, пегава рака на потпирачот на празното барско столче до мене во барот за патниците од бизнис класата во аеродромот Хитроу, а потоа во лицето на непознатата девојка.

„Ве познавам?“ прашав. Не ми изгледаше особено познато, но нејзиниот американски акцент, испегланата бела кошула, тесните фармерки пикнати во чизмите до колена, правеа да изгледа како некоја од ужасните пријателки на жена ми.

„Не, извинете. Само се восхитував на Вашиот пијалак. Ќе Ви пречи?“ Ја смести долгата, тенка фигура на кожното столче и ја остави чантата на шанкот. „Џин е тоа?“ праша за мартинито пред мене.

„Хендрикс“, реков.

Му мавна на барменот, тинејџер со фризура во боцки и сјајна брада, и му побара мартини со џин Хендрикс и две маслинки. Кога го доби пијалакот, го крена кон мене. Ми имаше останато уште една голтка, па реков, „За вакцините против меѓународно патување“.

„Би пиела за тоа“.

Го испив пијалакот и нарачав уште еден. Таа ми се претстави, име што веднаш го заборавив. Ѓ го кажав моето - само Тед, а не Тед Северсон, барем не веднаш. Седевме во претерано осветлениот бар, пијејќи ги пијалаците, разменувајќи по некој коментар и дознавајќи дека и двајцата чекавме да се качиме на директниот лет за аеродромот Логан во Бостон. Таа извади тенка книга со мек повез од чантата и почна да ја чита. Тоа ми даде можност убаво да ја погледнам. Беше прекрасна - долга, црвена коса, очите луцидно зеленкаво синило како тропските води, и кожа толку бледа што потсетуваше на синкавото белило на обезмастеното млеко. Кога ваква жена би седнала до тебе во маалскиот бар и би ти ја пофалила нарачката, веднаш би си помислил дека животот ќе ти се смени. Но, правилата на аеродромските барови беа различни; таму патниците кои пиеја со тебе потоа одлетуваа во различна насока. И иако оваа жена беше на пат кон Бостон, јас сè уште бев исполнет со ужасен бес за ситуацијата со жена ми дома. За време на еднонеделната посета на Англија размислував само за тоа. Едвај јадев, едвај спиев.

Се слушна известување преку звучникот во кое единствените разбирливи зборови беа *Бостон* и *одложен*. Погледнав кон таблата над полиците со шишиња висококвалитетни алкохолни пијалаци и видов дека времето на полетување беше поместено за еден час.

„Време е за уште по еден“, реков. „Јас честам“.

„Зошто да не“, рече таа и ја затвори книгата, оставајќи ја на шанкот до чантата со насловната корица нагоре. *Двете лица на јануари*. Од Патриша Хајсмит.

„Каква е книгата?“

„Не ѝ е една од најдобрите“.

„Нема ништо полошо од лоша книга и долго чекање“.

„Ти што читаш?“ праша таа.

„Весник. Не сакам баш книги“.

„Тогаш што правиш за време на летовите?“

„Пијам цин. Смеслувам убиства“.

„Интересно“. Се насмевна за првпат. Тоа беше широка насмевка што ѝ направи брчка меѓу горната усна и носот и откри совршени заби и дел од розовите непца. Се прашував колку години имаше. Кога седна си помислив дека беше на средина од своите триесетти, поблиску до моите години, но нејзината насмевка и избледените пеги испрскани на нејзиниот нос правеа да изгледа помладо. Дваесет и осум, можеби. Колку жена ми.

„И работам, секако, додека летам“, додадов.

„Што работиш?“

Ќ ја раскажав кратката верзија на приказната, дека финансирав и советував Интернет старт-ап компании. Не ѝ кажав како го заработував најголемиот дел од парите - продавајќи ги тие компании штом ќе почнеа да ми изгледаат ветувачки. И не ѝ кажав дека повеќе немаше потреба да работам во овој животен век, дека бев еден од неколкуте сопственици на интернет-компанији од крајот на 90-те што успеа да си ги собере парталите (и да ги искишира акциите) токму пред да пукне „дот ком балонот“. Ги скрив овие факти само затоа што не ми се зборуваше за тоа, не затоа што си мислев дека мојата нова сопатничка ќе ги смета за навредливи или ќе изгуби интерес да разговара со мене. Никогаш не чувствував потреба да се извинувам за парите што ги заработував.

„А ти? Што работиш ти?“ прашав.

„Работам во Колеџот Винслоу. Како архивар“.

Винслоу беше женски колеџ во едно зелено предградие на околу триесет километри западно од Бостон. Ја прашав што работи архиварот, а таа ми ја раскажа нејзината кратка приказна за нејзината работа, како собирала и зачувувала документи на колеџот. „И живееш во Винслоу?“ ја прашав.

„Да“.

„Мажена?“

„Не сум. Ти?“

Додека го изговараше прашањето, го фатив суптилниот, брз поглед кон мојата лева рака во потрага по

прстен. „Да, за жал“, реков. Потоа ја кренав раката за да го види празното место каде што требаше да има прстен. „И, не, не ја вадам бурмата во аеродромски барови во случај некоја жена како тебе да седне до мене. Никогаш не сум носел бурма. Не можам да го поднесам чувството“.

„А зошто, за жал?“ ме праша.

„Долга приказна“.

„Летот е одложен“.

„Навистина сакаш да слушаш за мојот беден живот?“

„Како можам да кажам *не* на ова?“

„Ако ти раскажувам тогаш ќе ми треба уште едно од овие“. Ја кренав празната чаша. „Сакаш?“

„Не, фала. Две пијачки ми се границата“. Со забите извлече една од маслинките од чепкалката и ја гризна. Накратко го видов розовиот врв на нејзиниот јазик.

„Отсекогаш сум велел дека две мартини се премногу, а три не се доволно“.

„Интересно. Зарем Џејмс Тарбер не го велеше тоа?“

„Никогаш не сум слушал за него“, реков и се насмевав, иако се почувствував малку глупаво што се обидов да си ја препишам заслугата за познатата изрека. Барменот наеднаш се појави пред мене и нарачав уште еден пијалак. Кожата околу устата пријатно ми трнеше од цинот и знаев дека бев во опасност да се опијанам и да издрдорам повеќе одошто требаше, но на крајот, тоа беа правилата на аеродромот, и иако мојата сопатничка живееше на само триесет километри од мене, веќе ѝ го имав заборамено името и знаев дека постојат мали шанси повторно да ја сретнам во животот. А убаво беше чувството да разговарам и пијам со странец. Самото тоа што изговарав зборови на глас правеше бесот да ми се намали.

Па така ѝ ја раскажав приказната. Ѐ кажав дека јас и жена ми бевме во брак три години и дека живеевме во Бостон. Ѐ раскажав за онаа недела во септември што ја поминавме во хотелот Кеневик Ин покрај јужниот брег на Мејн и дека веднаш се заљубивме во областа и дека

купивме смешно скап имот на брегот. Ѐ кажав како жена ми, бидејќи беше магистер по нешто што се нарекува Уметност и социјално дејствување, одлучи дека беше квалификувана да биде кодизајнер на куќата со една архитектонска фирма, и го поминува најголемиот дел од времето во Кеневик работејќи со изведувачот Бред Дагет.

„И таа и Бред...?“ праша таа, лизнувајќи ја втората маслинка во уста.

„А-ха“.

„Сигурен си?“

Па ѝ кажав повеќе детали. Ѐ раскажав како на Миранда ѝ се имаше здосадено од нашиот живот во Бостон. Во текот на првата година од нашиот брак, таа се имаше посветено на декорирање на нашата куќа во Саут Енд. Потоа, се вработи на половина работно време во галеријата на една пријателка во округот СоВа, но дури и тогаш, знаев дека работата не одеше на арно. Почнуваше да ни снемува теми за муабет сред вечера, почнувавме да си легнуваме во различно време. Најважно, ги имавме изгубено идентитетите што првично ни ја дефинираа врската. На почетокот, јас бев богат бизнисмен што ја внесе во светот на скапото вино и хуманитарните гала-вечери, а таа беше боемот што планираше патувања на плажите во Тајланд и сакаше да излегува во маалските барови. Знаев дека бевме наш вид на клише, но функциониравме. Бевме погодени во секој поглед. Дури и уживав во фактот што иако се сметав себеси за згоден, на еден генерички начин, никој не погледнуваше во мене додека бев во нејзино присуство. Таа имаше долги нозе и големи гради, срцевидно лице и полни усни. Имаше темно кафена коса што секогаш ја фарбаше црна. Намерно ја средуваше да изгледа бушаво, како штотуку да станала од спиење. Кожата ѝ беше беспрекорна и немаше потреба од шминка, иако никогаш не излегуваше од дома без да нанесе црно моливче.

Гледав како мажите ја меркаат во баровите и рестораните. Можеби си замислував, но погледите што ѝ ги упатуваа беа гладни и исконски. Мило ми беше што не

живеев во време и место каде мажите имаа обичај да носат оружје.

Нашето патување во Кеневик, Мејн, беше спонтано, реакција на поплаката на Миранда дека немавме поминато време сами повеќе од една година. Заминавме третата недела од септември. Првите неколку дена беа сончеви и топли, но таа среда, бурата што се симна од Канада нè зароби во собата. Ја напуштавме само за да пиеме Allagash White и да јадеме сендвич со јастог во подрумскиот бар на хотелот. Откако помина бурата, деновите станаа свежи и суви, светлината стана посива, вечерините подолги. Купивме џемпери и истражувавме одејќи по гребенот што почнуваше северно од хотелот и си го пробиваше патот меѓу надојдениот Атлантски Океан и неговиот карпест раб. Воздухот, што до пред малку беше тежок од влажноста и мирисот на млекото за сончање, сега беше свеж и солен. И двајцата се заљубивме во Кеневик, толку многу што кога најдовме едно парче земја послано со шипинки на продажба на стрмните карпи на крајот од патот, се јавив на бројот испишан на знакот СЕ ПРОДАВА и веднаш дадов понуда.

По една година, грмушките со шипинки беа исечени, основата ископана, а надворешноста на куќата со осум соби беше речиси завршена. Го имавме најмено Бред Дагет, распаргален разведен маж, со густа црна коса, козја брадичка и крив нос, да биде нашиот генерален изведувач. Додека јас ги поминував неделите во Бостон - советувајќи група скорешни дипломци од Институтот за технологија во Масачусетс кои креирале нов алгоритам за пребарувач заснован на блог - Миранда поминуваше сè повеќе и повеќе време во Кеневик, изнајмувајќи соба во хотелот и надгледувајќи ја работата во куќата, опседнувајќи се со секоја плочка и парче мебел.

На почетокот од септември, одлучив да отидам во Кеневик и да ја изненадам. Ѓ оставив порака на мобилниот кога се вклучив на автопатот северно од Бостон. Пристигнав во Кеневик малку пред пладне и ја побарав во хотелот. Ми кажаа дека излегла утрово и уште не била вратена.

Се довезов до куќата и паркирав зад камионетот на Бред на песочната патека. И синиот мини купер на Миранда беше таму. Го немав посетено имотот неколку недели и се израдував поради напредокот што беше постигнат. Сите прозорци беа наместени и камените плочки за во градината беа пристигнале. Отидов зад куќата, каде секоја спална на вториот кат имаше сопствен балкон, и каде застаклената веранда на првиот кат водеше до огромниот камен трем. Пред него, правоаголна дупка беше ископана за базенот. Качувајќи се по камените скали ги забележав Бред и Миранда низ високите прозорци од кујната со поглед на океанот. Штотуку сакав да тропнам на прозорецот за да им јавам дека пристигнав кога нешто ме натера да застанам. Двајцата се потпираа на новопоставениот шанк гледајќи низ прозорецот со поглед на Кеневик Коув. Бред пушеше цигара и видов како ја тресе пепелта во шолјата за кафе што ја држеше во другата рака.

Но Миранда беше онаа што ме натера да запрам. Имаше нешто во нејзиното држење, во начинот на кој се потпираше на шанкот, навалена кон широките раменици на Бред. Изгледаше сосема опуштено. Видов како лежерно ја крева раката додека Бред ѝ ја подаваше запалената цигара. Долго вовлече, а потоа му ја врати цигарата нему. Ниеден од нив не погледна во другиот за време на размената и тогаш сфатив дека не само што спиеја заедно, туку дека веројатно беа и заљубени.

Наместо да почувствувам лутина или разочарување, моето првично чувство беше паника дека би можеле да ме забележат во дворот, шпионирајќи ги во нивниот интимен момент. Се упатив кон главниот влез, ја преминав верандата, потоа ја отворив стаклената врата и викнав „Здраво“ во куќата со ехо.

„Овде сме“, викна Миранда и отидов во кујната.

Се имаа оддалечено малку, иако не многу. Бред ја гаснеше цигарата во шолјата за кафе. „Теди, какво изненадување“, рече Миранда.

Таа беше единствената што ме нарекуваше така,

прекар што имаше почнато како шега, зашто воопшто не ми прилегаше.

„Еј, Тед“, рече Бред. „Како ти се чини досега?“

Миранда го обиколи шанкот и ме бакна во крајчето од устата. Мирисаше на нејзиниот скап шампон и Марлборо.

„Добро изгледа. Пристигнале моите плочки“.

Миранда се насмеа. „Му дозволивме да избере едно нешто и само за тоа му е гајле“.

И Бред го обиколи шанкот и се ракуваше со мене. Неговата рака беше голема и глуждеста, а дланката топла и сува. „Сакаш да ти ја покажеме целата куќа?“

Додека Бред и Миранда ми ја покажуваа куќата, Бред зборувајќи за градежните материјали, а Миранда раскажувајќи ми за тоа кој дел од мебелот каде ќе стои, почнав да се сомневам во она што го имав видено. Ниеден од нив не ми изгледаше особено нервозно во мое присуство. Можеби само станале блиски пријатели, од оној тип што стојат рамо до рамо и делат цигара. Миранда знаеше да биде сентиментална, да ги држи другарките под рака и да ги бакнува нашите машки пријатели во уста за здраво и чао. Ми прелета мисла дека можеби постоеше шанса да бев параноичен.

По турата низ куќата, Миранда и јас отидовме во Кеневик Ин и ручавме во таверната Ливери. И двајцата нарачавме сендвич со бакалар, а јас испив и два скоча со сода.

„Бред те наведе пак да пропушиш?“ прашав, сакајќи да ја фатам во лага, да видам како ќе изреагира.

„Што?“ рече таа, брчкајќи ги веѓите.

„Ми мирисаше малку на чад. Во куќата“.

„Можеби зедев дим или два. Не пушам пак, Теди“.

„Не ми е гајле. Само се прашував“.

„Ти се верува ли дека куќата е речиси готова?“ рече додека мацкаше едно компирче во мојот кечап.

Зборувавме за куќата некое време и почнав уште

повеќе да се сомневам во она што го имав видено. Таа не се однесуваше виновно.

„Остануваш викендов?“ праша.

„Не, само сакав да наминам и да се поздравам. На вечера сум вечерва со Марк ЛаФранс“.

„Откажи ја и остани овде. Би требало времето да биде убаво утре“.

„Марк долета специјално за состанокот. А морам да подготвам некои извештаи“.

Првично имав испланирано да останам во Мејн попладнето, надевајќи се дека Миранда ќе се согласи на долг одмор во нејзината хотелска соба. Но, откако ги видов нежностите меѓу неа и Бред во скапата кујна за која јас плаќав, се премислив. Смеслив нов план. По ручекот, ја одвезов Миранда во куќата за да си го земе автомобилот. Потоа, наместо директно да се одвезам на автопатот I-95, тргнав по Рутата 1 и отидов јужно до Китери и до неговата долга улица полна со продавници. Паркирав кај Китери Трејдинг Пост, продавница за спортска опрема покрај која имав поминато многупати претходно, но никогаш немав влезено. Во рок од петнаесет минути потрошив речиси петстотини долари на еден пар водоотпорни панталони, сив мантил за дожд со качулка, големи авијатичарски очила и скап двоглед. Во јавниот тоалет се преоблекох во мојата нова опрема. Со качулката и очилата изгледав непрепознатливо. Барем оддалеку.

Повторно се упатив северно, паркирајќи на јавниот паркинг близу Кеневик Коув, пикајќи го мојот Кватро меѓу два пикап камиони. Знаев дека Миранда и Бред немаа потреба да дојдат токму на овој паркинг, но исто така немаше потреба и јас да го направам мојот автомобил лесно забележлив.

Ветрот се имаше смилено, но небото имаше тешка, сива боја и топол дождец почнуваше да го полни воздухот. Одев по влажниот песок на плажата, а потоа се качив по малите камења што водеа до почетокот на патеката по гробенот. Се движев внимателно, погледот вперен

во поплочената патека - каллива од дождот и на места поткрената од корењата - наместо кон драматичниот Атлантски Океан од мојата десна страна. Дел од поплочената патека беше целосно еродиран, а избледениот знак ги предупредуваше луѓето на опасност. Поради тоа, патеката не беше често употребувана, па затоа на неа видов само уште една личност тоа попладне - една тинејџерка во дрес на Бостон Бруинс што мирисаше како штотуку да испушила цоинт. Се разминавме без да пробориме или да се погледнеме.

Кон крајот на патеката, одев покрај врвот на трошниот цементен сид што го означуваше дворот на камената куќарка, последната куќа пред половината километар необработена земја што кулминираше во нашиот паркинг. Патеката потоа се спушти на морско ниво, поминувајќи низ кратката, карпеста плажа попрскана со дрвца и алги, а потоа продолжуваше нагоре низ извртените смреки. Дождот се имаше засилено, па ги извадив мокрите очила за сонце. Веројатноста Миранда или Бред да бидат надвор од куќата беше многу мала, а планот ми беше да заставам малку пред расчистената земја и да се сместам меѓу грмушките во долниот дел од угорницата. Ако погледнеа надвор и ме забележеа со двогледот знаев дека ќе помислат дека сум набљудувач на птици. Доколку ми се приближеа, брзо ќе заминев по патеката.

Кога можев да ја видам куќата како се назира над нерамната земја, ми падна на ум, иако не за првпат, како задниот дел - оној што гледа кон океанот - беше стилистички спротивно поставен од оној дел што гледаше кон патот. Предниот дел од куќата беше поплочен со камен со неколку мали прозорци и високи темни дрвени врати со нагласени сводови. Задниот дел од куќата беше од дрво во беж боја, а сите идентични прозорци со нивните идентични балкони правеа да изгледа како мал хотел. „Имам многу пријатели“, имаше кажано Миранда кога ја прашав зошто ни беа потребни седум гостински соби. Потоа ме прострела со поглед како да ја имав прашано зошто ни беше неопходен водовод во куќата.

Најдов добро место под една овената смрека што беше наведната и извиткана како бонсаи дрво. Легнав на стомак на влажната земја и го нагодував двогледот сè додека не ја здогледав куќата. Бев на околу педесет метри оддалечен и лесно можев да гледам низ прозорците. Го разгледав првиот кат, незабележувајќи никакво движење, а потоа го насочив двогледот кон вториот кат. Ништо. Направив пауза, набљудувајќи ја куќата со голо око, посакувајќи да имав поглед кон предниот паркинг. Можеби немаше никој во куќата, иако камионетот на Дагет сè уште беше таму кога ја оставив Миранда.

Пред неколку години имав отидено на риболов со колега, дотком шпекулант кој беше најдобриот рибар на отворена вода што го познавам. Можеше да зјапа во површината на океанот и да знае точно каде се наоѓаат рибите. Ми кажа дека неговиот трик беше да не го фокусира погледот, да гледа сè одеднаш и така можеше да ги забележи и најмалите движења, треперења на водата. Се обидов и јас тогаш, но успеав да добијам само тапа главоболка. Па така, откако ја разгледав уште еднаш куќата со двогледот и не забележав ништо, решив да го употревам истиот трик и врз сопствената кука. Дозволив работите да ми се замаглат пред очи, ако може така да се каже, чекајќи некакво движење да ми го привлече вниманието и откако позјапав во куќата помалку од една минута забележав движење низ високиот прозорец во она што требаше да биде дневната соба во северниот дел од куќата. Го кренав двогледот и го насочив кон прозорецот; Бред и Миранда штотуку имаа влезено. Можев јасно да ги видам; ниското попладневно сонце удираше во прозорецот под совршен агол, осветлувајќи ја внатрешноста без да направи отсјај. Го видов Бред како отиде до импровизираната масичка поставена од столарите. Тој зеде еден дрвен елемент што личеше како дел од украсите за таванот и ѝ го покажуваше на жена ми. Помина со прстот по површината и таа го стори истото. Неговите усни се движеа и Миранда кимаше на што и да беше она што тој го зборуваше.

За еден краток момент се почувствував смешно, како параноичен, камуфлиран сопруг кој си ја шпионира жената и неговиот изведувач, но откако Бред го остави елементот на маса видов како Миранда ги изви рацете околу неговото тело, ја наведна главата наназад и го бакна во уста. Со една голема рака тој посегна надолу и ги притисна нејзините колкови до себе, а со другата ја зграпчи за разбушавената коса. Си велев да престанам да гледам, но некако не можев да се натерам. Гледав барем десет минути, гледав како Бред ја наведна жена ми на масата, ѝ го крена темно виолетовото здолниште, ги тргна малите, бели гаќички и ја зеде одзади. Гледав како Миранда се мести стратегиски на масата, држејќи се со едната рака за работ, а другата ја стави меѓу нозете, водејќи го во неа.

Беше очигледно дека го правеле ова и претходно.

Се превртев на грб и се наместив во седечка позиција. Кога се вратив на патеката, ја ставив качулката и го повратив ручекот.

„Кога се случи ова?“ ме праша мојата сопатничка откако ѝ ја раскажав приказната.

„Пред десетина дена“.

Трепна со очите и ја поткаса долната усна. Нејзините очни капаци беа бледи како марамче.

„И што планираш да направиш?“ праша.

Тоа беше прашањето што си го поставував себеси цела недела. „Она што навистина сакам да го сторам е да ја убијам“. Се насмевнав со устата отрпната од цинот и се обидов да ѝ намигнам за да ѝ дадам можност да не ми поверува, но изразот на лицето ѝ остана сериозен.

Ги поткрена црвените веѓи.

„Мислам дека треба“, рече, а јас чекав некаков знак да ми покаже дека се шегува, но ништо не направи. Нејзиниот поглед беше непоколеблив.

Се загледав и јас во неа и забележав дека беше многу поубава одошто првично си помислив.

Тоа беше вонземна убавина, безвременска, како да беше излезена од ренесансна слика. Толку поразлична од мојата жена, која изгледаше како да припаѓа на насловната страница на некоја евтина новела од 1950^{те}. Кога конечно посакав да прозборам, таа ја навали главата за да ја слушне придушената објава од звучникот. Не известуваа дека требаше да се качиме на нашиот лет.

ГЛАВА 2

ЛИЛИ

Летото кога наполнив четиринаесет години, мајка ми покани еден сликар по име Чет да живее со нас. Не се сеќавам на неговото презиме; не знам дали воопшто некогаш и сум го знаела. Тој дојде и престојуваше во малиот апартамент над студиото на мајка ми. Имаше дебели очила со темни рамки, бушава брада што секогаш беше попрскана со боја и мирисаше на презреано овошје. Се сеќавам како го наведна погледот кон моите гради кога се запознавме. Летото беше многу топло и јас носев искинати фармерки и рамбовка. Иако моите гради не беа поголеми од отокот што се прави кога ќе те касне комарец, тој сепак зјапаше.

„Здраво Лили“, рече. „Викај ме чичко Чет“.

„Зошто? Чичко ли си ми?“

Ми ја пушти раката и се насмеа, испрекинатата врева како мотор што згаснува. „Еј, јас веќе се чувствувам како дел од семејството, според начинот на кој се однесуваат твоите родители со мене. Ќе имам цело лето за сликање, човече. Неверојатно“.

Си заминав без да кажам ништо.

Тој не беше единствениот гостин тоа лето. Всушност, никогаш немаше само еден гостин во куќата Монк,

особено преку лето, кога ги снемуваше обврските на моите родители како професори па можеа да се концентрираат на она што тие вистински го сакаа - пиењето и прелубништвото. Не го кажувам тоа со цел да направам трагедија од моето детство. Го кажувам оти тоа беше вистината. А тоа лето, летото на Чет, разни приврзаници, дипломци, поранешни и сегашни љубовници постојано доагаа и си одеа како молци на трепкавото светло на тремот. А овие беа само кукните гости. Моите родители, како и секогаш, организираа бесконечно многу забави - го слушав текот на забавите низ сидовите на мојата спална додека лежев во кревет. Тоа беа познати симфонии кои почнуваа со изливи на смеа, неусогласен цез и чкрипењето на вратата од тремот, а завршуваа во раните утрински часови, со викање, понекогаш липање и секогаш со трескање на вратите од спалните соби.

Чет беше малку поразличен вид животно од обичниот кукен гостин. Мајка ми го нарекуваше надворешен уметник, што претпоставувам значеше дека не бил од нејзиниот колеџ, дека не бил ниту студент, ниту уметник во посета. Се сеќавам дека татко ми го нарекуваше „бездомниот дегенерик што твојата мајка го сместила за летото. Избегнувај го, Лили, мислам дека е лепрозен. А еден Господ знае што има во брадата“. Мислам дека тоа не беше искрен совет од татко ми - мајка ми беше во близина секогаш кога го кажуваше тоа, а тој зборуваше за таа да чуе - но, се покажа како точно.

Го поминав целиот живот во куќата Монк, името што татко ми ѝ го имаше дадено на пространата, гнила стогодишна Викторијанска куќа што се наоѓаше на еден час возење од Њујорк во длабоките шуми на Конектикат. Дејвид Кинтер - татко ми - беше англиски писател што го имаше заработено најголемиот дел од парите од филмската адаптација на неговата прва и најуспешна книга, романтичната и еротска приказна чие дејство се одвива во интернат, којашто се имаше претворено во кратка сензација во шеесеттите. Тој дошол во Америка како писател на посета во Универзитетот во Шепог, а останал да

работи како хонорарен професор кога ја сретнал Шерон Хендерсон, мојата мајка, апстрактен експресионист во редовен работен однос при катедрата за уметност на универзитетот. Заедно ја купиле Монк. Немала име кога ја купиле, годината кога сум била зачната, но татко ми, кој за шесте спални соби имал планови да ги пополни со креативни и интелигентни (и млади и женски) гости, посакал да ја крсти по куќата во која Вирџинија и Леонард Вулф живееле заедно. Исто така, потсетува и на Телониус Монк, омилениот музичар на татко ми.

Постоеја многу необични работи во Монк, како некористените соларни панели покриени со бршлен, собата за проекции со стар проектор за филмови, винарската визба со земјен под и малиот базен во форма на бубрег во задниот двор што ретко се чистеше. Низ годините се имаше претворено во темна бара, подот и сидовите прекриени со алги, површината на водата постојано прекриена со скапани лисја, неупотребениот филтер затнат од подуени тела на глупци и верверички. На почетокот од тоа лето, се имав обидено самата да го исчистам полунаполнетиот базен, трајќи ја церадата поцрнета од мувла, ловејќи ги листовите со мрежа, а потоа го наполнив базенот со црево во текот на еден сончев, јунски ден.

Ги прашав двајцата родители посебно дали би купиле хлор за базенот следниот пат кога ќе одат да пазаруваат. Одговорот на мајка ми беше: „Не сакам мојата мила ќерка да плива во хемикалии цело лето.“ Татко ми вети дека специјално ќе отиде до продавницата, но гледав како ветувањето бледнее од неговите мисли дури и пред да го завршиме разговорот.

И покрај сè, првата половина од летото, пливав во базенот убедувајќи се дека барем беше само мој. Водата стана зелена, а дното и страничните сидови станаа лизгави од темните алги. Се преправав дека базенот всушност беше баричка, длабоко во шумата, на посебно место за кое знаев само јас, а желките, рибите и водните коњчиња беа моите пријатели. Пливав на зајдисонце, кога песната на штурците беше најгласна, речиси придушвајќи ги

звучите од забавите кои почнуваа на застаклениот трем во предниот дел од куќата.

При едно од тие пливања на зајдисонце за првпат го забележав Чет, со шише пиво во раката, како ме гледа од работ на шумата. „Каква е водата?“ ме праша, кога сфати дека сум го забележала.

„Добра е“, реков.

„Не ни знаев дека имало базен овде одзади“. Излезе од шумата и зачекори во остатокот од дневната светлина. Носеше бел комбинезон попрскан со боја. Пивна од пивото, оставајќи пена на брадата.

„Никој не го користи освен јас. Моите родители не сакаат да пливаат“. Отпливав во длабокото и ми беше мило што водата беше зелена и матна, па тој не можеше да ме види во костимот за капење.

„Можеби јас ќе дојдам на пливање некој ден. Ќе ти пречи?“

„Сеедно. Можеш да правиш што сакаш“.

Го испи пивото во една голема голтка, а шишето испушти гласно „ПАП“ кога го одлепи од усните. „Човече, баш би сакал да го насликам базенов. А можеби ќе ми дозволиш да те нацртам и тебе во него. Би ми дозволила?“

„Не знам“, реков. „Како мислиш?“

Се насмеа. „Баш вака, ти во базенот, на оваа светлина. Сакам да направам слика. Најчесто сликам апстрактни слики, но за ова...“ Неговите зборови замреа, а тој се почеша кај внатрешноста на бедрото. По кратка пауза, праша, „Знаеш ли колку си убава, да му се сневиди?“

„Не“.

„Многу. Ти си прекрасно девојче. Не би требало да ти го кажувам ова, зашто си мала, ама јас сум сликар па во ред е. Јас ја разбирам убавината или барем се преправам дека ја разбирам“. Се насмеа. „Би размислила?“

„Не знам дали ќе пливам пак. Водата е нечиста“.

„Океј“. Погледна во шумата зад мене, малку накривувајќи ја главата. „Ми треба уште едно пиво. Сакаш

да ти донесам нешто?“ Сега го држеше празното шише пиво превртено, капки пиво паѓаа на неискосената трева. „Ќе ти донесам пиво ако сакаш“.

„Не пијам пиво. Имам четиринаесет години“.

„Океј“, рече и постоја загледан во мене, чекајќи да види дали ќе излезам од водата. Неговата уста беше малку подотворена и повторно се почеша меѓу нозете. Јас си останав во вода, лебдев свртена на друга страна за да не гледам директно во него.

„Офелија“, рече, како за себе. Потоа, „Океј. Уште едно пиво“.

Кога си замина излегов од базенот, знаејќи дека завршив со пливање за летото и мразејќи го Чет што ми ја уништи тајната баричка. Се замотав во големиот пешкир за плажа што го имав донесено и со трчање ја поминав куката упатувајќи се кон купатилото најблиску до мојата спална на вториот кат. Ме болеа градите, како бесот во мене да беше балон што полека се дува, но никогаш нема да пукне. Под водата што течеше од тушот врескав непрестајно, употребувајќи ги најбезобразните зборови што ги знаев. Врескав затоа што бев лута, но врескав и за да не заплачам.

Не успеав. Седев на плочките и липав додека не ме заболе грлото. Мислев на Чет - на страшниот начин на кој ме гледаше - но исто размислував и за моите родители. Зошто ја полнеа нашата куќа со странци? Зошто познаваа само сексуални манијаци?

Откако се истуширав, отидов во спалната и се погледнав во големото огледало. Речиси цел живот знаев за сексот. Еден од моите најрани спомени беше од моите родители како имаат секс на голем пешкир на плажата додека бевме на летен одмор. Јас бев на еден метар, копајќи во песокот со пластична лопатка. Се сеќавам дека шишенцето беше полно со топол сок од јаблоко.

Се вртев и го набљудував моето тело од сите страни, згрозена од црвените влакненца што никнуваа меѓу моите нозе. Барем градите ми беа едвај забележливи, за

разлика од другарка ми Џина што живееше во близина. Ги зафрлив рамениците наназад и градите целосно ги снема. Кога држев рака меѓу нозете, изгледав исто како кога имав десет години. Слабичка, со црвена коса и пеги што ми ги попрскуваа рамениците и вратот.

Облеков фармерки и џемпер, иако ноќта беше пеколно жешка и се симнав долу за да си направам сендвич со путер од кикиртки.

Престанав да пливам во базенот. Не знам дали Чет продолжил да ме бара таму. Понекогаш ќе го видев на горните скали што водеа кон собата над онаа на мајка ми, пушејќи цигара и зјапајќи кон куќата. А често беше во нашата кујна, зборувајќи со мајка ми, обично за уметност. Неговите очи ме пронаоѓаа, потоа го насочуваше погледот на друга страна, потоа повторно ме наоѓаше.

Татко ми отпатува на три недели тоа лето. Тоа се случи веднаш по посетата на неколку негови пријатели Англичани, вклучувајќи и една млада поетеса Роуз. Не запозна, велејќи, „Роуз, ова е Лили. Лили, ова е Роуз. Не се натпреварувајте. И двете сте прекрасни цветови“. Роуз, слабичка со големи гради, мирисаше на цигари од каранфил и кога се ракуваше со мене гледаше во врвот од мојата глава.

Се плашев да не се вртка Чет почесто низ куќата кога татко ми го снема. Наместо тоа, се појави друг маж, со руско име. Ми се допаѓаше, но само затоа што имаше прекрасно улично куче со кратко влакно по име Горки. Немавме животно во куќата откако Бес, мојата мачка, умре три месеци претходно. Со Русинот во близина, Чет исчезна од видик накратко и јас почнував да се чувствувам безбедно.

Тогаш, една сабота, Чет дојде во мојата спална доцна во ноќта.

Знаев дека беше сабота затоа што беше ноќта на *важната* забава, онаа за која мајка ми зборуваше повеќе од една недела. „Лили, миличка, избеањай се во саботата, знаеш, заради забавата“. „Лили, ќе ѝ помогнеш на

мајка ти да ја направи питата со спанаќ за нашата забава, нели? Ќе ти дозволам да ја послужиш како што сакаш“. Чудно беше што таа се грижеше токму за оваа ноќ. Таа постојано организираше забави, но најчесто со професори и студенти од колеџот. За оваа забава, луѓе доаѓаа од Њујорк за да се запознаат со Русинот. Татко ми сè уште го немаше, а мајка ми беше нервозна, нејзината кратка коса разбушавена поради тоа што поминуваше низ неа со раката на секоја секунда.

Се држев подалеку од куќата најголемиот дел од саботата, одејќи низ боровите до моето омилено место, ливадата што се граничеше со камените сидови на долги години напуштената фарма. Фрлав камења во дрвјата сè додека раката не ме заболеше, потоа лежев малку на тревата под врбата. Мечтаев за моето друго семејство, она замисленото со досадните родители и седумте браќа и сестри, четири момчиња и три девојчиња. Денот беше топол. Можев да ја почувствувам солената пот на горната усна, и додека лежев таму, гледав како темни, подуени облаци се формираа на небото. Кога го слушнав првиот тивок звук на грмотевица, станав, ја истресов тревата од нозете и се вратив во куќата.

Бурата беснееше долго време. Мајка ми пиеше цин и вадеше работи од рерната, кажувајќи му на Русинот колку совршена била бурата - дека не можела да побара подобар *саундтрак* за нејзината забава - иако јас можев да забележам дека беше вознемирена. Кога гостите почнаа да доаѓаат, небото повторно беше сино; единствениот доказ за бурата беше свежината на воздухот и постојаното капење од олуците. Ги послужував луѓето што никогаш претходно ги немав видено со мезе, а потоа се извлеков во мојата соба, носејќи две тортички за вечера.

Вечерав во собата и се обидов да читам. Имав земено една книга од купот книги на ноќната масичка на мајка ми. Се викаше *Штета*, од Џозефин Харт, а ја имав слушнато како вели дека не ѝ се допаѓала, дека била ѓубре маскирано во нешто налик литература. Поради тоа посакав да ја прочитам, но ни мене не ми се допадна. Се

работеше за Англичанец, како татко ми, кој имаше секс со девојката на син му. Ги мразев сите во книгата. Се откажав и зедев една книга од Ненси Дру од мојата полица. Десеттиот том, *Лозинката до Ларксур Лејн*. Знаев дека сум голема за да ја читам Ненси Дру, но ми беше омилена. Заспав читајќи.

Ме разбуди звукот кога некој ја отвори вратата од мојата спална. Светлото од ходникот ја осветли собата и можев да ја слушнам гласната рок музика од долниот кат. Бев свртена на страна, гледајќи кон вратата со чаршав покриена до половина. Ги подотворив очите и го видов Чет како стои на прагот. Светлото доаѓаше зад него, но лесно го препознав поради брадата и очилата со темни рамки кои светнаа на жолтото светло од ходникот. Се заниша малку, како дрво на силен ветар. Не се помрднав, надевајќи се дека ќе си замине. Можеби не бев јас таа која ја бараше... иако знаев дека бев. Си помислив да вреснам, или да се обидам да избегам од собата, но куќата ечеше од музика и знаев дека никој нема да ме слушне. А тогаш Чет сигурно ќе ме убиеше. Затоа, ги затворив очите, со надеж дека ќе замине, но го слушнав како влегува во собата, тивко затворајќи ја вратата зад себе.

Одлучив да ги држам очите затворени, преправајќи се дека спијам. Срцето ми чукаше како лудо, но се обидувам да дишам нормално. Вдишував низ нос и издишував низ уста.

Слушав како Чет се доближува неколку чекори. Знаев дека стои точно над мене. Можев да го слушнам неговиот здив, испрекинат и влажен и можев да го намирисам овошниот, застојан мирис помешан со мирисот на цигари и алкохол.

„Лили“, шепна гласно.

Не се помрднав.

Се навали поблиску. Повторно го изговори моето име, овој пат потивко.

Се преправав дека сум во длабок сон и не можам да слушнам ништо. Ги собрав колената поблиску до телото,

движејќи се како што си мислев дека би се движел заспан човек. Знаев што правеше во мојата соба и знаев што сакаше. Сакаше да има секс со мене. Но, колку што знаев јас, тоа беше нешто што би можел да го направи само доколку бев будна, па планирав да останам заспана без разлика што прави тој.

Слушнав како се поместува и го почувствував киселиот мирис на пиво во неговиот здив. Имаше клекнато покрај мене. Песната што се слушаше од долниот кат заврши, а почна друга песна што звучеше исто. Слушнав како полека го откопчува патентот, а потоа слушав ритмичен звук што потсетуваше на рака што брзо се движи горе-долу по џемпер. Си го правеше тоа *себеси*, а не мене. Мојот план функционираше. Звукот стана побрз и погласен и тој го изговори моето име уште неколкупати, со тивок зарипнат глас.

Си мислев дека нема да ме допре, но почувствував мало струење на воздухот пред моите гради, а потоа почувствував како со прстот поминува по пижамата оптегната преку моите гради. Беше топло во собата, но морници како од студ ме полазија по целото тело. Се терав да ги држам очите затворени. Чет ги стегна прстите околу мојата града, заривајќи ги острите нокти во неа, а потоа испушти звук што беше нешто меѓу стенкање и вдишување воздух, и потоа ја тргна раката од мојата брадавица. Слушав како ги закопчува панталоните и брзо излегува од собата. Се удри од рамката на вратата, а потоа ја затвори вратата зад него, воопшто не обидувајќи се да биде тивок.

Останав стуткана уште една минутка, а потоа станав од креветот и го зедев столчето и го ставив под кваката на вратата. Тоа беше нешто што Ненси Дру би го направила. Столчето не одговараше баш - беше прекратко - но беше подобро од ништо. Знаев дека ако Чет се вратеше, барем немаше лесно да ја отвори вратата и столчето ќе паднеше и ќе направеше врева. Мислев дека нема да заспијам таа вечер, но спиев, а кога дојде утро, лежев во кревет, размислувајќи што да правам.

Најмногу се плашев дека ако ѝ кажев на мајка ми што се имаше случено, таа ќе ми кажеше да спијам со Чет. Или ќе беше лута што сум му дозволила да дојде во мојата соба, или дека сум му дозволила да ме гледа во базенот. Знаев дека ова беше нешто што морав самата да го средам.

И знаев како да го направам тоа.